

nosti případu k tomu, že dojde třeba jen dodatečně k onomu nebezpečí tím, že osoba smilnými činy dotčená jich nesmlčí, nýbrž sdělí jiným, co se jí stalo (srovnej sb. Manzovu 4341, sb. n. s. č. 794). Takovou okolností může být obzvláště povaha osoby smilným činem dotčené, nedospělý věk její, tím podmíněné nedostatečné porozumění významu a dosahu smilných činů a zvědavost její, co takové činy znamenají. Pachatel pak bude si oné způsobilosti vědom, uvědomil-li sobě z takových okolností, že se čin jeho třeba dodatečně dostane k vědomosti širšího kruhu. Tím, že nalézací soud neuvažoval o zmíněné způsobilosti a příslušném vědomí pachatelově i z tohoto hlediska, bylo zákona použito neúplně, tudíž nesprávně, a způsobena i v tomto směru zmatečnost rozsudku dle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.

Čís. 1997.

Při souběhu (§ 267 tr. zák.) přečinu s přestupkem dlužno použití zákonného předpisu o trestu na přestupek, je-li trest jím stanovený vyšší než trest, uložený zákonem na přečin.

(Rozh. ze dne 27. května 1925, Zm II 137/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 5. prosince 1924, jímž byl obžalovaný Petr K. uznán vinným přečinem podle §u 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle §§ů 491 a 496 tr. zák. a článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a odsouzen podle §u 14 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. se zřetelem na § 267 tr. zák. a za použití §u 266 tr. zák. do vězení na 10 dnů, zrušil rozsudkový výrok o trestu a odsoudil obžalovaného dle §u 493 tr. zák. se zřetelem na § 267 tr. zák. a za použití §u 266 tr. zák. do vězení na tři týdny.

Důvody:

Prvý odstavec §u 267 tr. zák. nařizuje, že, spáchal-li vyšetřovaneč více přečinů nebo více přestupků, na něž se vztahuje totéž vyšetřování a odsouzení, anebo sejdou-li se takovým způsobem přečiny a přestupky, má se užití toho zákona, který mezi těmito trestnými činy ustanovuje nejvyšší trest, avšak přihlížejíc k činům ostatním. Ze samotného doslovu tohoto předpisu je zcela nepochybně zřejmo, že rozhodnými jsou výhradně zákonem stanovené tresty, nikoli snad zákonná kvalifikace jednotlivých činů trestných, že tedy i v případech, v nichž se střetne přečin s přestupkem, dlužno použití zákonného předpisu o trestu na přestupek, je-li trest jím stanovený vyšší, než trest, uložený zákonem na přečin. Je dále samozřejmo, že tam, kde zákon stanoví na různé trestné činy týž druh trestu, je rozhodnou zákonná výměra jednotlivých trestů. Právem namítá tudíž zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodu

zmatečnosti čís. 11 Šu 281 tr. ř., že nalézací soud překročil při výměře trestu obžalovanému svoji trestní pravomoc. Obžalovaný uznán byl napadeným rozsudkem vinným jednak přečinem podle Šu 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, který se trestá vězením od osmi dnů do tří měsíců, jednak přestupkem podle §§ů 491, 496 tr. zák. a článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, na který stanoví § 493 tr. zák. trest vězení od jednoho až do šesti měsíců. Při správném použití předpisu prvního odstavce Šu 267 tr. zák. bylo tudíž uložiti obžalovanému trest podle Šu 493 tr. zák., nikoli podle Šu 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky, jak učinil nalézací soud. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, zrušiti napadený výrok rozsudkový jako zmatečný dle čís. 11 Šu 281 tr. ř. a uložiti obžalovanému trest podle Šu 493 tr. zák.

Čís. 1998.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Zřejmě přemrštěným (§ 8 zákona) jest nájemné, jež značně převyšuje částku, přiměřenou dle místních poměrů, přihlížeje ke stavu a rozsahu pronajatých místností a k platným zákonným předpisům o dovolené výši nájemného.

V subjektivním směru vyžaduje skutková podstata Šu 8 zákona vědomí pachatelovo, že, využívaje mimořádných poměrů, vyvolaných válkou, vybočuje požadavkem nájemného z mezí dovoleného.

(Rozh. ze dne 28. května 1925, Zm I 258/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 19. února 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem podle Šu 8 odstavec první zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a odkázal věc na příslušný okresní soud, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), 10 Šu 281 tr. ř., povádí však pouze zmatek čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., dovozujíc, že obžalovaní byli odsouzeni pro přestupek předražování podle Šu 8 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., neprávem, poněvadž 1. částku, kterou požadovali od Josefa V-a jako nájemné ze tří místností s příslušenstvím v B., nelze pokládati za zřejmě přemrštěnou, uváží-li se, že soud sám musel nejprve prohlédnouti místnosti a vyšetřiti místní poměry, než učinil rozhodnutí, takže nelze říci, že by požadované nájemné bylo patrno každému ihned a na první pohled jako přemrštěné; 2. nejde o nemovitost, pokud se týče část nemovitosti, sloužící k ukojení životních potřeb lidí (bydlení), poněvadž Josef V. potřeboval dotyčných místností výhradně k provozování obchodu, nikoliv k bydlení, ježto v době ujednání smlouvy nebyl ženat, neměl nábytku a tedy bytu vůbec nepotřeboval; 3. soud nepřihlížel k tomu, že majitel starého domu jest oprávněn požadovati na novém